

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STAMATE, CRISTINA

Viața mea, ce spectacol! / Cristina Stamate. -

București : Orizonturi, 2018

ISBN 978-973-736-386-2

821.135.1

Editura Orizonturi exprimă întreaga gratitudine domnului Alexandru Arșinel, directorul Teatrului de Revistă „Constantin Tănase“ și colaboratorilor săi, pentru sprijinul substanțial acordat cu materialul foto utilizat la ilustrarea acestei cărți.

Editura ORIZONTURI – București
Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20
telefon: 021.3177679, 0744531333
e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

Cristina Stamate

VIAȚA MEA, CE SPECTACOL!

Editura ORIZONTURI

vieți solitare trăite cu zâmbetul pe buze, nu e chiar de ici de colo.

Acrobația superbă cu care m-am târât în fața sorții potrivită până am reușit să mă ridic din genunchi merită spusă, cine știe pentru cine poate deveni scenariu coregrafic.

După ce am citit romanul *Papillon*, evadarea formidabilă a eroului dintr-o detenție de infern m-a făcut vreo săptămână să mă simt invincibilă, rudă cu hermina, cea care spre a se elibera din capcană e capabilă să-și roadă lăbuța cu dinții.

Povestea mea, o hartă secretă de evadări din banal, din umilință și din eșec, către aeroportul de unde pot să zbor către mai departe, un fel de parafrază după celebra reclamă cu găina decedată aruncată în sus și îndemnată să zboare. Povestea mea... un fel de... Fly Cristinica!

Capitolul 1

RUȘCA – PRINȚESA DIN BARIERA VERGULUI

Părinții mei, Gheorghe și Varvara, mama cum-pătată, frumoasă și deșteaptă, tata harnic risipitor de viață și talentat, până la nașterea mea aveau doi copii, Valentin și Alexandru, frații mei mai mari.

Nimic nou sub soare, primul copil să fie ce-o fi, a fost băiat, tata fericit, armată să facă! al doilea pe modelul Doamne ajută de o fată, să fie pereche – tot băiat... iar armată?, al treilea musai să fie fată... și atunci, pelvian (cu picioarele înainte), am apărut eu! pe 8 februarie. S-a îmbătat (bănuiesc) și tata de bucurie, pentru că m-a anunțat pe 9, și atunci cred că le-a declarat prietenilor că el are o PRINȚESĂ!

De unde îmi spunea Rușca, habar n-am! Poate Prințesușca–Rușca, oricum Prințesă!! Domeniul re-gatului? O casă la curte, undeva lângă Piața Muncii, fostă Bariera Vergului.

Mama spunea cu umor (avea cu carul) că la noi în curte născuse cu două săptămâni înainte o vecină tot o fetiță. Blondă, cu fața de porțelan și cărlionți aurii, o frumusețe! Alături a ieșit și mama cu mine în landou, brunetă și cu păr pe față... halal Prințesă!

Resp. Cred că atunci am luat prima lecție de zbor. Am scăpat de părul de pe față, tenul s-a albit, mi-am controlat picioarele (se spune că cei născuți pelvian au defecte la picioare), le-am văzut frumușele, drepte și cu glezna fină și mi-am spus – Haida fata, hopa sus, hai că ai dres busuiocul!

Am crescut într-o curte cu o pisică leneșă pe care eu ca proasta o plimbam într-o roabă de jucărie, ca pe un copil în timp ce ea, criminala, îmi dădea prima lecție de cruzime din viață, mâncându-și puii abia născuți, ale căror capete le-am găsit în spatele măturii din fundul curții. N-am înțeles niciodată de ce, dar am aflat dramatic că – se poate!

Alături și complet diferit maidanezul Tarzan, un arămiu de talie înaltă, care mă conducea în fiecare zi la școală și pe timp de iarnă, când ninge, eu pe post de fraierică îmi deschideam pulpana paltonului să-l acopăr pe el, să nu înghețe, până când evident răceam eu.

Ajungeam la școală, Tarzan rămânea la ușă, mama intra cu mine, mă depunea și se întorceau amândoi acasă.

Într-o zi, mama preocupată, nu-i ușor să crești trei copii, a plecat de la școală pe ușa din față după ce m-a lăsat pe mine. Abia acasă a constatat absența cățelului. S-a întors la școală unde Tarzan aștepta credincios, ca de fiecare dată la ieșire, acolo unde îl lăsase...

Atunci am înțeles prima lecție de iubire! Nu mi-am folosit prea mult, doar așa că de fiecare dată mi-am

dat seama repede când era chiar iubire și când doar plagiat.

În clasa întâi, la prima lecție de scris cu cerneală, învățătoarea ne-a stimulat la un concurs inedit. Cine termină primul de scris cuvântul ninge. Eu am terminat prima scriind – NIGE. Până am luat-o de la început scriind corect am ieșit pe ultimul loc!

Mi-am păstrat toată viața dorința de triumf, dorința de a apuca locul întâi, dar, mai tot timpul, nu știu cum am reușit, peste viața mea mai „NIGE“ și acum.

Singurul lucru înțelept, este că am înțeles că dacă m-am născut cu picioarele înainte ar fi normal să ies din viață cu capul sus, ceea ce n-am oboșit încă să experimentez!

Cred că lecția despre iubire am învățat-o corect, pentru că la un moment dat, pe la 6 ani m-a mușcat un cățel de picior. Am făcut injecțiile necesare, în burtă, extrem de dureroase, dar n-am încetat niciodată să iubesc cățelii, asumându-mi vina incidentului.

Cu căinoșenia oamenilor în schimb, n-am reușit nicicând să mă împac, ca o proastă cu studii superioare ce sunt!

Capitolul 2

GUSTUL PRECOCE AL SUCCESULUI

Una din întrebările stereotipe este desigur – Cum a fost debutul pe o scenă adevărată?

Răspunsul este însă nostim și cred că primul meu triumf pe scenă merită povestit aici.

Pe la vreo 6 ani o vecină ce mă tot vedea „baletând” prin curte, m-a înscris la școala de balet. A venit la mama și i-a spus că trebuie să se prezinte cu mine la concurs că ea crede că am talent și că voi intra. Dau concursul, iau concursul și la primul spectacol unde eram deja solistă, interpretând rolul unui fulg de nea, mi-a tras mama o rochiță cu j-de volane, apret și paiete și iată-mă pe scenă cu reflectoarele în ochi...

Danzez, balansez, piruetă, piruetă, piruetă, hai că mi-a ieșit mă felicit în mintea mea și aud o rumoare admirativă culminată cu un suspin general. „Hai că i-am rupt – mă gândesc – probabil că nu în termenii ăștia, balans, *grand batman*, stop. Final. În sală, aplauze, ovații. Mulțumesc, *reverance*, savurez!

Vine mama la cabine și o întreb trufașă, doar așa ca să-mi subliniez succesul – Ei, cum a fost?

VIAȚA MEA, CE SPECTACOL!

— Vai mamă zice ea tremurând, după piruete ai ajuns așa de în față că dacă mai făceai un sfert de pas cădeai în fosă! N-ai auzit cum a urlat de frică toată sala?

— Nu, am crezut că au urlat de admirație!!

Uite așa mai „NIGE” câteodată peste succesele noastre și noi, încercăm să facem bulgări dintr-o zăpadă care nu există!

În rest, în afara obiceiului (păstrat până astăzi) de a pleca dintr-un loc în altul fără să anunț pe nimeni dintre cei care s-ar putea îngrijora, fapt care o dispera pe biata mea mamă, de a nu cere niciodată iertare pentru cele comise, indiferent de consecințe și amenințări, cu repercusiuni inconvenabile, ca și amănuntul neconform cu obiceiul locului de a saluta cu *Bună ziua* și nu cu *Sărut mâna*, cum se pare că era cutuma tradițională a copiilor bine crescuți, cred că am fost un copil normal și cuminte.

Capitolul 3

BĂTĂLIA PENTRU „SFÂNTUL SAVA”

Ne mutasem între timp într-un alt „cartier rezidențial bucureștean”, aflat la „dracu-n cărți” – Bucureștii Noi.

Venise vremea să merg la liceu și deșteapta mea mamă, a decis să ignore cele trei licee relativ din proximitate alegând Liceul Sfântul Sava, cel mai bun din țară, (până astăzi, cred) ca țintă a dezvoltării mele ulterioare.

Grozavă era mama mea! Fusese orfană de mamă de la o vârstă fragedă și poate pentru asta avea vise mari și planuri precise pentru copii ei, care trebuiau să-și depășească condiția socială, limita de sus... find doar cerul... Fly Cristinica!

EA, minunata, cea care și-a dat toți cei trei copii la școală de la vârsta de 6 ani, într-o vreme când această opțiune nu era obligatorie ca astăzi, ci se realiza dificil, cu alergătură și dispensă de vârstă. Motivația ei? uluitoare! Dacă din întâmplare vreunul dintre noi pierdea vreun an de școală, din motive medicale, sau nu, să nu rămânem de râsul celorlalți copii ca fiind cei mai

VIAȚA MEA, CE SPECTACOL!

mari din clasă. Ei bine, nici unul dintre noi nu a pierdut nici un an, așa se face că până astăzi mă dau – Prâslea – cu colegele mele de generație, datorită anului primit în dar de la draga de ea, mama mea.

Și, ca în povești, plecă mămica mea, din cartierul nostru până în centru, la celebrul lăcaș de învățătură râvnit cu patos de cohorte de părinți.

Liceu select, de tradiție, oarecum exclusivist, Sava avea și clasele mici în funcțiune, deci și oarece preferințe la înscrieri, pentru elevii proprii, școliți corespunzător, iar veneticii d-alde mine erau priviți cu reticență, dacă nu chiar cu ostilitate.

Desigur, ei nu auziseră de... doamna Valentina, din Bucureștii Noi, când au încercat să o trombonească cu nerușinare afirmând că înscrierile se terminaseră deja și nu mai puteau primi nici un elev în plus.

Atunci, mama mea, fragilă ca un fluture și timidă ca o căprioară pe autostradă, a bătut la ușa directoarei și, fără să aștepte vreo invitație, a năvălit înăuntru, a pus pe biroul sobru al acesteia ziarul din acea zi în care se anunța închiderea înscrierilor peste două zile spunând – Nu vă permit să vă bateți joc de șansa copilului meu la o bună educație!! Veni vidi vici – m-au înscris!

Liceul, l-am trecut cu bine, cu ciorapi albi trei sferuri, cordeluță pe cap și matricolă pe mână, controlate cu rigoare la intrare în fiecare zi de un alt profesor dotat cu ochi de Argus, care în cazul descoperirii oricărei neconcordanțe cu eticheta obligatorie, te expedia

acasă cât ai zice pâs! Și să vă întoarceți voi din centru cu tramvaiul o oră jumătate pentru asta, că eu nu aveam chef.

Singura și cea mai năstrușnică distracție din acea vreme erau „ceaiurile”. Ele se întâmplau la vreun coleg cu casă mai mare și părinți îngăduitori care închideau ochii că lumina era destul de ascunsă și pregăteau și ceva sandviciuri cu ce-o fi, iar ca băutură... un suc galben cu gust incert care se numea Cico.

Am fost și eu la un ceai din ăsta la Gicu Calboreanu, băiatul maestrului Gheorghe Calboreanu, cel mai bun Ștefan cel Mare din istoria Teatrului Românesc.

M-am dus îmbrăcată gigea mări-mări, cu o fustă albastră de tafta (un material foșnitor din mătase naturală) o bluză ivorie din mătase naturală, cu jabou (volănele volănașe) și un papion albastru. Înăuntru, colegele cu fusta sumecată până la brâu, se mototeleau cu colegii prin colțuri întunecoase și ocupaseră toaleta ca trupele sovietice, fumând în draci!

L-am sunat pe tata să vină să mă ia acasă fără să fi apucat să dansez un singur dans, deși cred că eram singura cu studii în materie.

Nu a regretat și nu s-a prins nimeni că am plecat. Nu v-am spus de la bun început că n-am de ce să-mi povestesc viața? Iacătă... n-am nici un chichirez!

Liceul Sfântul Sava a reprezentat dintotdeauna floarea mea de la butonieră. Când am sărbătorit 25 de ani de la absolvirea liceului, eram deja actriță și chipul mi se ițise bine pe ecranele televizoarelor, am

vrut să mă duc îmbrăcată într-un șorțuleț de grădiniță cu guler alb și fundă roșie la gât, ținută asortată cu revolta că au trecut atâția ani atât de repede, fără știrea mea.

N-am făcut-o de teama ridicolului, dacă nu înțelegeau gluma și mă credeau țicnită de-a binelea?

Oricum, tot am avut partea mea de glorie când plictisită să mă îmbrățișez cu al n-șpelea coleg pe care nu-l recunoșteam m-am adresat „comic” următorului prezentat la pupat cu „artista”:

— Auzi măi p.... ică... mai întâi îmi spui cine ești și abia după aceea ne pupăm!

— Sunt profesorul de Rusă, doamna Cristina!!

Hai, că sunt drăguță nu?

Ca într-un film rusesc, atunci am fost foarte mândră de generația mea. Unul era directorul Spitalului de Urgență, altul construisese barajul de nu știu unde. Era o generația strașnică, pe care te puteai baza...

Anul acesta Liceul Sfântul Sava a startat o operațiune ambițioasă de editare a unui volum care să omagieze toate personalitățile care au contribuit la faima liceului. M-au invitat și pe mine la un interviu ce va apărea în cartea lor de aur.

Atunci am fost sigură că orgolioasa mea mamă zâmbește de undeva dintr-o stea... pentru că s-a făcut dreptate. Trebuiau să mă primească nu? Era spre binele liceului! Păi nu avea ea planul devenirii mele pus la punct pe termen lung?!